

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

Έναντον κι' είκοστόν μετρούντες χρόνον
 ιδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Πρώτη του κουτσο-Φλεβάρη,
 ό Λευτέρης αριδάραυ.

Χίλια κι' ένακόσια τέσσερα και δέκα,
 τούς έχθρους, Πατριδα, πύτα και πελέκα.

Πούντος χίλια και διακόσια κι' ὄγδοήκοντα κι' ὀκτώ
 ἔρχεται μέ τόση τρέλλα Καρναβάλι, πη δηητό.

Έκλογαίς και Καρναβάλια,
 που βουρλιζονται κεφάλια.

Π. — Πές μου λοιπόν...
 Φ. — Τί νά σου πώ;
 Π. — Ποιόν σκέπτεσαι ν' άσπρίσης;
 Φ. — Παραπολύ μ' άσκούτισες μ' αυτός τές έρωτήσιαις.

Π. — Μού φαίνεται πως σήμερα θά φξς γερό στηλιάρι...
 'στών παρασμένο τον Ρωμηό δέν μούπες, έρδ σαλιάρη,
 πώς θά μου πής 'στών προσεχί σε ποιόν θά ρίξης ψήφο
 άπό τούς θεοδ κουμπάρους σου.

Φ. — Και σωφρονώ και νήφω,
 και νηφαλίως σκέπτομαι και νηφαλίως πράττω.

Π. — Πάλι, κανάγια, την χολή μου φέρνεις άνω κάτω.

Γιατί μέ λόγια σάν κι' αυτό
 μέ μαρτυρείς άκόμη;
 γιατί δέν λές όρθά κοφτά
 και την δική σου γνώμη;

Πώς δ,τι κρύβεις 'στην ψυχή δέν τώχεις και 'στα χείλη;
 έτσι στρυφνά και των Δελφών ό τρίπους δέν όμιλει.

Πώς δέν προβαίνεις φανερά νά τό διακηρύξης
 έντόνωσ σε φιλυάρους
 άπό τούς θεοδ κουμπάρους
 σε ποιόν κουκι θά ρίξης;

Αυτά τά λόγια δέν μπορώ νά καλοκαταλάβω...

Φ. — Τ'δ κλούθιο τό κεφάλι σου ποτέ δέν πέρνει κάτω.

Έγώ μεθυσσοκότταβος δέν είμαι σάν και σένα,
 έγώ δέν είμαι του σωρού
 νά λέω λόγια κουτουρού
 κι' άντερα φουσκωμένα.

Δέν άπειδρξ σ' έμειψανεις,
 έγώ κι' αν είσαι συγγενής
 κι' άγαπητός κουμπάρος,
 την κουμπαριά θ' άφήσω

καὶ θὰ σοῦ πῶ με θάρρος
πῶς δὲν θὰ σὲ ψηφίσω.

Ἐγὼ λόγια δὲν ἀκούω σὰν καὶ σένα τὸν γελοιο,
μήτε πλοῦτος μὲ θαμβῶναι καὶ κανένα μεγαλειο.

Ἄν μ' ἀρέσουν ὅσα κάνεις κι' ἀθωρόβεις ἐκτελεῖς,
σίγουρα θὰ σὲ ψηφίσω
δίχως ἀπὸ ἔμπρὸς καὶ πίσω
νὰ θερμοπαρακαλήσῃς.

Ἐγὼ δὲν παρασύρομαι καθόλου, κουτσομπολῆ,
ἀπὸ κουμπάρους προσφιλεῖς καὶ συγγενεῖς φιλιτάτους,
κι' ἂν ὁ Δευτέρης μου τὸ πῆ γ' ἀσπρίσω τὸν Μανώλη,
ἐγὼ μὲ τόνον θὰ τοῦ πῶ: Πρωθυπουργὲ τοῦ κράτους,
ἔμπορεὶ νὰ μεγαλύνῃσαι παντοῦ τῆς Ἑσπερίας,
ἔμπορεὶ κι' ὁ Καίσαρ Βασιλεὺς νὰ λήθῃ τῆς Αὐστρίας
πῶς διπλωμάτῃ σὰν καὶ σὲ δὲν γ' ἄφρισε καλλίτερο,
μήτε καὶ μεγαλιώτερο.

Ἐμπορεὶ κι' ἔδω, ἔμπορεὶ κι' ἐκεῖ νὰ σὲ παραθαυμάζουν,
ἔμπορεὶ Κασοῦρ, ἔμπορεὶ καὶ Πίτ καὶ Πήλ νὰ σ' ὀνομά-
ζουν.
Ἐμπορεὶ μεγάλως καὶ πολὺς
νὰ ἔρρισκεσαι παντοῦ πᾶρὼν,
ἔμπορεὶ νὰ τρῆς νυχθημερὸν
μὲ Καίσαρας καὶ Βασιλεῖς.

Ἐμπορεὶ νὰ βράζῃς στὸ σακκὶ
μὲ τέχνη διπλωματικὴ
κι' Ἀρχικαγκελαρίου
καὶ Παλατιῶν κυρίους.

Ἐμπορεὶ, μὲ δύο σου ματιαῖς
νὰ τοὺς δαμάζῃς ἄλους,
ἔμπορεὶ νὰ θίγῃς καὶ μυτιαῖς
στοὺς μύτους τοὺς μαριζόλους.

Ἐμπορεὶ παντοῦ νὰ σπαταλοῦν πρὸς χάριν σου θυμίαμα
καὶ κόσμος νὰ μαγεύεται μ' ἐκεῖνο τὸ μεδίαιμα,
ἔμπορεὶ Μινιστρῶν δέλεα καὶ μαγικὴ σαγήνη
ἐκεῖνο τὸ πανήμνητον μεδίαιμα νὰ γίνῃ.

Ἐμπορεὶ νάλθῃς καὶ μ' ἀετοὺς κι' ἀστέρως φορτωμένους
κι' ἀπὸ τιμαῖς καὶ γεύματα παντοῖα φουσκωμένους.
Ἐμπορεὶ σὲ δάφναις καὶ μυρτιαῖς νὰ πέφτῃς νὰ κοιμάσαι,
μπορεὶ λαμπρὸς καὶ τηλαυγῆς
καὶ ὅσας ἐσοχατιάς τῆς γῆς
ἀκόμη νὰ τιμάσαι.

Ἐμπορεὶ καὶ μὲ τὸν Πατισσάχ νὰ φῆς ἀτζέμι πιλάφι,
ἔμπορεὶ καὶ μοναχὸ σου
καὶ μὲ τὸν Κλέαρχο σου
νὰ σ' ἀποθανάτισου καὶ γλύπται καὶ ζωγράφοι.

Ἐμπορεὶ κι' οἱ Φιλελεύθεροὶ καλλίτεροὶ κορώνης
στὰ χέρια νὰ σὲ πέρνουν,

ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ ποτὲ νὰ μὴ φυτρώνῃς
ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν.

Β.

Π. — Πάμε στὸ κρασοπουλεῖο
γιὰ νὰ μοῦ διασαφήσῃς
τὸν σκοπὸ σου, πατριώτῃ.

Τὸν κουμπάρο τὸν παληὸ
φαίνεται πῶς θὰ ψηφίσῃς,
τὸν Μερκούρη δηλονότι.

Φ. — Ἐπὶ τέλος ἔπῃρες κάθο, σαχλοδράκα μὲ πατέντα,
ὄπου χάνεσαι γιὰ λόγια καὶ γιὰ κουτουροῦ κουβέντα.
Τὴν ἀπόφασι τὴν πῆρα κι' ἄλλη νέα δὲν θὰ πάρω,
καὶ τὰ χωράτᾳ θ' ἀφήσω,
τὸν παληὸ μου τὸν κουμπάρο,
τὸν Μερκούρη θὰ ψηφίσω.

Ὁ Δευτέρης λένε τῶπε,
Περικλῆτο λογοκόπε,
καὶ δὲν πάσι: νὰ τὸ πῆ:

Καὶ σὸ ξέρεῖς, ὀρὲ μπίρο,
πῶς ὁ Δῆμος μὲ τὸν Σπύρο
εἶδε τόση προκοπή.

Τὰ χεῖλι σου τὰ φλῆναφα πρέπει: νὰ σιωποῦν,
τόκα, βρὲ σκυλομοῦρη...
ἐγὼ κι' ὄλοι Δευτέρηδες τοῦ κόσμου νὰ τὸ ποῦν
θ' ἀσπρίσω τὸν Μερκούρη.

Σὲ χρόνια περασμένα
καὶ τώρα ξεχασμένα
καὶ κάποιος γέρος τῶγε πῆ, καλοὶ συμπατριῶται,
ὁ Σπύρος ἕμως Δῆμαρχος ἐπρόβαλε καὶ τότε.

Π. — Βλέπω σ' τῆς βρώσις μας νερὸ
καὶ μπόλικο καὶ καθαρό,
ποῦ μὴ φορὰ κι' ἔναν καιρὸ
ἢ διψασμένη μας ματιὰ
δὲν ἔβλεπε σταλαγματιά.

Σῆκω πάμε σ' τὴν ταβέρνα,
σῆκω παίξε τὴν λαντέρνα,
καὶ τραλλοὺς χοροὺς θὰ σύρω.

Τὸ πτολεθρον αὐτὸ,
ποῦναι τώρα ζηλευτὸ,
ἔπῃρε ὁρὸμο μὲ τὸν Σπύρο.

Μὰ δημότας ἐξαιρέτους
πέρνω κάμπους καὶ βουνά,
Φασουλή κουεντιάδη.

Βλέπω φωτισμούς ἀπλέτους
καὶ σὲ μέρη μακρινά,
ποῦ βρασίλευ σκοτάδι.

Ρώμη, Φασουλή, κι' ὕγεια,
βλέπω πάγκαλα Σφαγεία,
κι' ὄχι βρωμοχασαπιά.

Καὶ στεγάζονται μὲ γέλοια
τὰ μικρά μας τὰ μουρέλια
σὲ Σχολεία μ' ἀνθρωπιά.

Τόπους ἐξωραϊσμένους,
δρόμους ἀσφαλτοστρωμένους
βλέπω κι' ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ.

Κι' ὅλα μοῦ φωνάζουν γύρω:
"στὸν Μερκούρη τὸν Σπύρο
ρίξε τᾶσπρο σου κουκί.

Φ.— Κι' ἐγὼ βλέπω, σύντροφέ μου,
πῶς ὁ Δήμος ἀληθῶς
ἤλθε πρῶτος βοήθης
"στὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου.

Καὶ καθένος Ἀθηναῖος
τὸ γνωρίζει κι' Ἀθηναία
πῶς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δήμος
ὕψηλόφρων καὶ γενναῖος
βοηθήματα γενναῖα
ἐχορήγησε προθύμως.

"Ἄκουσε λαοῦ κραυγαῖς,
ἄκουσε λυγμοὺς καὶ στόνους,
κι' ἐδαλασάμισε πληγγαῖς
καὶ πολυδακρύτους πόνους.

Τοῦτος εἰδ' ἐπὶ Μερκούρη τρέπαια χρυσᾶ καὶ κλέα,
ὕπεδ' ἔχθη δαφνηφόρον νικητὴν τὸν Βασιλέα,
κι' ἔστεφάνωσ' ἐπαξίως τοὺς κροτάφους τῶν Τιτάνων
μὲ τὴν πολιοῦχον κόρηγν τῶν κλεινῶν Ἰστυφάνων.

Τοῦτος ὁ πτωχὸς ὁ Δήμος, ποῦχε πρὸ κειροῦ πνιγῆ
μέσα σὲ χρεῶν ποτάμια, τώρα θάλλει κι' εὐπραγεί.

Καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
ἐσφωνίζω, φαμπαρόνε,
πῶς σὰν πρὶν πεμπτημορίων
ἄπαιτήσεις δὲν τὸν τρῶνε.

Δὲν ἄκουε σὰν καὶ πρῶτα φρικιώντες οἱ πολῖται
τὸν δημοτικὸν τὸν φόρον,

καὶ κανεὶς δὲν ἀπειλεῖται
ἀπὸ μούραις εἰσπρακτῶρων.

Μὰ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα κάνε τώρα τὴν θυσία
νὰ διαβάσης τοῦ Μερκούρη τὴν τρανὴ λογοσοσία.
Διάδαστην μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ δῆς, εἰς κοιτομόγια,
πῶς δὲν εἶναι μόνο λόγια.

Κύτταξε, κηφναριῶ,
ἔργ' ἀληθινὰ τοῦ Δήμου,
κι' ἔλα φώναξε μαζὶ μου:
ὕρὲ γειά σου, κουμπαριῶ.

Καὶ γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμη,
Περικλῆ καταρακόμενῃ,
ποῦχικε κούτελο καὶ μόρη,
θὰ ψηφίσω τὸν Μερκούρη.

Γ'.

Π.— Τώρα τῆς Ἀποκριαῖς,
ποῦ λυσσοῦνε κι' ἡ γρηγαῖς
νὰ χορέψουν τὸ Ταρκῶ.

Σ' εἰλευθέρους καὶ σὲ δούλους
γιὰ Δημάρχους καὶ Συμβούλους
δὲν θὰ κάνω τὸν μουγγῶ.

Τώρα μᾶς 'στὸ Καρναβάλι,
ποῦ σαστίζει τὸ κεφάλι
μὲ θεάματα ποικίλια,
καὶ μὲ μπάλους καὶ μὲ κώμους,
κι' ὅπως λὲν θὰ βῆγῃ 'στοὺς δρόμους
κι' ἡ Βουλγαρικὴ Γκαμήλα,
ποῦναι λάφυρον πολέμου, μὲ τῆς ἄλλαις νὰ χορέψῃ,
καὶ τὸ στέμα τῆς 'ἀνοίξῃ πορτοκάλι νὰ ψηρέψῃ.

Τώρα τῆς Ἀποκριαῖς,
ποῦ χερουκλαῖς μακριαῖς
μᾶς κτυποῦνε 'τὰ γερᾶ.

Τώρα μ' ἔξαφι πολλὴ
κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή
κάνει τὸν παλληκαρᾶ.

"Ὁ νταγῆς ὁ διπλωμάτης, ποῦχει τρόπον, ποῦχει χάρι,
θέλει καὶ τὴν Μιτωλήγη, θέλει καὶ τὴν Χιὸ νὰ πάρῃ.
Τῆς τρελλοφροσύης ὁ Πρέσβυς, ποῦ δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἀλ-
θέλων ὀμαλῶς νὰ σφιζῆ νέας σχέσεις ἀνωμάλους, [λους,
τὸ τοῦ κᾶνπιος δὲν ἔξερω κι' ἀπ' ἔδω μᾶς πολεμεῖ
κι' ἀτρομήτως ξεσπαθώνει καὶ στραθὰ τὸ φέσι βάζει,
ἀν δὲ τώρα 'στὰς Ἀθήνας εἶχε γίνει τὸ Τζαμι
θὰ τὸν πῆγγαῖνα 'στὸν Χόντις τακτικά νὰ τὸν διαβάξῃ.

Τώρα τῆς Ἀποκριαίς, ποῦ μᾶς ἔγγ' ἔκαν ἄλλ' ἀγγούρια
καί μ' αὐτὸν τὸν Κεραλλή, θάχωμ' ἐκλογὴ καινούρια,
κι' ἀπεφάσαις κι' ἐγὼ καί φίλους νὰ μαυρίσω
καὶ Μερκούραρον νὰ σπρίσω.

Τραλαὰ καὶ τραλαὰ
καὶ βοᾶ Λαοῦ κραυγὴ
ὁ Μερκούραρος νὰ ἔγγ'
γιὰ τοῦ Δήμου τὸ καλὸ.

Φ.— Ἀδελφὲ μου Περικλέτο, μᾶς ἴστῃς ἐκλογῆς τὸ
| γλέντι
μὴν ἐσχνᾶς καὶ τὸν Μπενάκη, ποῦ τὸν λὲν γερολεβέντη.
Π.— Ἄς χαρῆ τὴν λεβεντιά του καὶ τὰ τόσα του καλὰ
καὶ μαζὶ μὲ τὸν Λευτέρη πάντα νὰ χαμογελά,
ἕως δτου μῆρα νύκτα διαρκῶς χαμογελώντας
τὸ χαμόγελο κι' ἐκείνος ν' ἀποκτήσῃ τῆς Τζοκόντας.

Φ.— Μᾶς ἴστῃ βοή τῆς ἐκλογῆς τὴν λύρα μου θὰ πάρω
κι' αὐτὰ θὰ πῶ, βρὲ Περικλέτῃ, στὸν νέο μου κουμπάρο.
Εἶναι καιρὸς, Μπενάκαρε, ν' ἀκούσης πᾶ κι' ἐμένα...
ἐγὼ ποῦ λὲς ἀν ἤμουνα Μπενάκης σὴν καὶ πῶς,
ποτέ μου δὲν θὰ μ' ἄρασε νὰ ρίχνωμαι ἴστους σάλους,
θ' ἀπέφυγα παντοειδεῖς τῆς κάλπης πειρασμούς,
θ' ἄπλωνα τὴν ἀρίβια μου, καὶ θ' ἄφωνα ἴστους ἄλλους
τῆς πρωτεύουσῃς τῆς κλεινῆς τοῦς ἐξωραϊσμούς,

Ἐνόμιμα, Μπενάκαρε, πῶς ὅποιος ἔχει γρόσα
τάχει καὶ τετρακόσα.
Πλὴν ἀπορῶ κι' ἐξίσταμαι πῶς τώρα ἴστα γερὰματα
σ' ἄρῃσουν τέτοια πράγματα,
ποῦ θέλουσε τρεχάματα.

Ἄφες τοὺς ἄλλους νὰ γενεῖν τῆς πόλεως σωτήρες,
καὶ Βουλευτὴ σ' ἐκάναμε κι' Ἰπουργιλίκι πῆρες,

γιατὶ ζητεῖς καὶ Δήμαρχος νὰ γίνῃς ἴστην Ἀθήνα,
νὰ σφίγγῃς χέρι φιλικὰ τοῦ τάδα καὶ τοῦ δαίνα,
ν' ἀγκομαχῆς, ν' ἀγωνιῆς, νὰ φλέγγῃς καὶ νὰ φλέγῃσαι,
κι' ἀπὸ Μπενάκης μὲ μὲ μὲ Μπενάκαρος νὰ λέγῃσαι;

Βαπτίζεται Μανώλαρος ὁ κύριος Μανώλης,
καὶ ψηφιστὴρα τὸν κυτᾶ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
κι' ἀκούει μ' ἄρῃς καὶ ἴστω του: Μανώλαρε, Μανώλαρε,
ἴπῃρε βοριάς κι' ἀμόλαρε.

Μανώλαρε Μπενάκαρε, τὸ λέω γιὰ καλὸ σου,
ἀπὸ παρατρεχάματα ἴσχασε τὸ μῆαλό σου,
καὶ μὴν τραβᾶς μ' ὠτομομπιλ κάτω ἴστα Τσαρουχάδικα
κι' ἐκεῖ ἴστα Πιθαράδικα
καὶ ἴστα Παντρεμενάδικα.

Ἄλα τὰ ζητεῖς δικά σου... θέλεις νάχῃς καὶ λεφτὰ
κι' ἀξιώματα παντοῖα, ποῦ δὲν ἔγινε γι' αὐτὰ.
Μήπως τάχατις κι' ὁ πλοῦτος δοξαστὴς δὲν ἀνταυγάξῃ
δταν ἀποκτᾶ ἔντιμος κι' ἐκ τῶν ἀγαθῶν πηγάζῃ;

Ξεκουράσου, κύρ Μανώλη, τρῶγε πίνε μὲ χαρὰ,
μὴ μὲ κάλπαις συγκινήσαι.
ἔχεις πάμπολλα προσόντα, πλὴν σοῦ λέω φανερὰ
πῶς γιὰ Δήμαρχος δὲν εἶσαι.

Ἄκουσε κι' ἐμένα τώρα τὸν κουμπάρο σου τὸν σκέτο,
ποῦ θαρρεῖ πῶς ἔχει φρένας,
ἔπου τάσσεται καθένας
ἐκεῖ πέρα καὶ μενέτω.

Ἐχεις φρόνιμο μῆαλό
κι' ἄκουσε, παρακαλῶ,
τῆς ἀλήθειας τὴν φωνή.

Μπρὸς λαοῦτο καὶ ἀκντοῦρι,
θὰ ψηφίσω τὸν Μερκούρη
καὶ μὴ σοῦ κακοφανῇ.

Δὲν ἔμπορε κι' αὐτὸ τὸ κάζο ἴστα μῆαλό μου νὰ χωρέσῃ...
θέλεις νὰ μ' ἀκούσης; ἀκου,
κι' ἄν τὰ λόγια πᾶν τοῦ κάκου,
τότε πᾶ, Μανώλαρε μου, κἂν ἐκείνο ποῦ σ' ἄρῃσαι.

Τέτοια σκέπτομαι νὰ πῶ
στὸν Μανώλη τὸν ἀφέντη
καὶ τὸν γέρο τὸν λεβέντη,
ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπῶ.

Τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω: θέλω Δήμαρχο τὸν Σπύρο.
Π.— Φρόνιμα μιλεῖς ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σὲ δεῖ-
[ρω.